

Kalandok két lábon, két keréken, kétpár evezővel Switzerland '05 - július 14-24.

Amikor tavaly nézegettem barátaim képeit, amik a 2004-es Swiss Adventure Week-en készültek, elhatároztam, hogy a következő évben mindenképpen jelentkezem erre az eseményre, ha újra megrendezi a zürichi LC. Szerencsére nem fogytak ki a lelkesedésből, és az idei évre kicsit továbbgondolva az ötletet, egy egész heti kombinált túrával, biciklizéssel, evezéssel készültek a Switzerland 2005 programjuk keretében.

Miután sikeresen elfogadták a jelentkezésemet, már csak azon kellett aggódnom, hogy rendben elinduljon a vonatom csütörtök délután a Keletiből. Minden simán ment, és a közvetlen kocsikkal közlekedő Wiener Waltzer-rel másnap kora reggel meg is érkeztem Zürichbe. Nyolckor volt csak találkozónk a szervezőkkel, így miután a velem egy vonaton utazó szerb sráccal összeakadtam, rá bízam a csomagjaimat, és reggeli sétára indultam a városban. Zürich minden napszakban szép, de a kora reggeli rózsaszínű fényben egyszerűen gyönyörű. Meglátogattam kedvenc helyeimet, majd visszatértem a találkahelyre. Az egyik főszervező, Gion jött értünk, és együtt vártunk tovább a busszal érkező lengyel srácre, aki késett vagy két órát. Végül már hatan együtt voltunk, amikor felmentünk a helyi diákszervezetek irodájába, és találkoztunk a többi szervezővel: Eva-val, Cornel-lal, Florian-nal, Michael-lel és Alex-szel. Nagyban készítették fel az egyetemtől kölcsön kapott furgont az útra. Véletlenül futottunk össze az LC egy másik lelkes tagjával, Denis-szel, aki felajánlotta, hogy kicsit körbevezet minket a városban. Vásároltunk némi gyümölcsöt és sört, majd kivonultunk a tó partjára piknikelni. A bátrabbak még fürödtek is a tóban. Ez volt a túra legmelegebb vize, amiben mártóztunk.

Terv szerint indultunk el az egyetemi minibusszal éjszakai szálláshelyünk felé délre, ám csak jókora csúszással érkeztünk meg Luekerbad-ba. Útközben meredek szerpentineket másztunk meg, szépséges csúcsok között autókáztunk, és egy helyen még vonatra is szálltunk kocsistul, hogy átjussunk egy hegy másik oldalára. Luekerbad híres üdülőfalu 1400 méterrel a tengerszint felett, hatalmas sziklafalak lábánál. Már sötétben került sor a sátrak felállítására és a tábori főzőn a vacsora elkészítésére. A svéd résztvevők lekésték a gépüket, így csak késő este értek utol minket. Ezzel teljessé vált a csapat: 6 svájci, 2 svéd, 2 észt, egy lengyel, egy szerb, egy spanyol, egy német, egy szlovén, egy macedón és egy magyar résztvevővel. A svájciak nagy gonddal szerveztek meg mindent, és kellő eligazítást tartottak a másnapi mászás megkezdése előtt. Igazi partira már nem került sor aznap este, mivel túlságosan elcsúsztunk, de egy-egy sör azért még belefért.

Másnap hétkor keltünk, összepakoltunk mindent a szitáló esőben, és felkészültünk a ránk váró feladatra. Nehezen akaródzott elhinni, hogy a svájciak tényleg úgy gondolják, hogy a fölénk magasodó örületes sziklafal tetején fogjuk már elkölteni ebédünket. Aztán mégis csak nekik lett igazuk. Mintegy 600 méternyi szint megmászása után felértünk a fennsíkra, alig két óra alatt. Nagyon gyorsan születtek új barátságok: igen hamar összehozza az embereket, ha együtt kell küzdeniük, és a három napi csomaggal, élelemmel a hátunkon a hegymászás olykor bizony erős küzdelem volt. Ebéd után már a Lammer gleccser által évezredekkel korábban kivájt völgyben sétáltunk tovább, körülöttünk mindenfele hófödte csúcsokkal. Újabb kaptató után értük el éjszakai szállásunkat, a 2540 méteren épült Lammeran hüttét. Amolyan igazi alpesi piros zsalus házikó. Fantasztikus érzés volt visszatekinteni a

völgybe, és látni, egy nap alatt mekkora magasságot másztunk meg. Azonban túránk még nem ért véget aznapra. Miután lepakoltuk a hátizsákjainkat, tovább indultunk a gleccserhez, hogy egészen közről tekinthessük meg a jégszörnyet. Fenséges látvány volt az egyik hasadék szélén állni, ahogy folyamatosan morajlott a gleccserpatak és repedezett a jég. Miután visszatértünk a szállásunkra, mindenki megvacsorázott a reggel a szervezők által kiosztott ételadagjából, majd bemutatták nekünk a hegyekben előszeretettel fogyasztott nemzeti italt, a Holdrio-t. Ez csipketeából és szilvapálinkából készül, és igen jó hatással van az emberre. A hét folyamán még sokszor találkoztunk vele, nagy örömünkre. A vacsora elfogyasztása után különböző játékokat játszottunk: minden nemzet képviselője bemutatta kedvenc csapatépítő játékát, amelyek közül a legnépszerűbbek még később is előkerültek. Az intenzív együttlét és a kis létszám miatt ekkora már összeszokott a csapat, és fantasztikus időt töltöttünk együtt.

A következő nap volt az igazi túranap. Már $\frac{3}{4}$ 5-kor felkeltünk, hogy nekiálljunk a kitűzött táv leküzdésének. A hegyek mögül előbukkanó napot már az első csúcsról néztük, és 7 órára elértük túránk legmagasabb pontját 2854 métert. Úttalan utakon és hatalmas hómezőkön vágtunk át, mindig csak a következő csúcs felé. Minden útba eső halmot megmásztunk, és délre már úgy éreztük magunkat, mint akik egy egész napot a hátuk mögött tudnak. A szervezők nagy meglepedésére igen jól teljesítettünk, és bőven a kitűzött idő előtt elértük az ebédelő helyet. Egy gyönyörű, 300 méter magas sziklafal tövében megláttunk egy kristálykék tavacsát, és elhatároztuk, hogy leereszkedünk oda, és ott tartjuk az ebédszünetet. A legbátrabbak nemcsak megmártóztak a jéghideg vízben, hanem át is úszták a tavacsát. Miközben szendvicseinket majszoltuk, megérkeztek a helyi birkák is, akik berontottak közénk valami ehető után kutatva. Rövid pihenő után folytattuk az ereszkedést a gerincen, miközben mindkét oldalon csodálatos tájak bukkantak elő a mélységben. Minden csúcsot meghódítottunk, még akkor is, ha ez néha emberfeletti erőfeszítést igényelt a tűző napsütésben. Utunk végén meredeken leereszkedtünk a völgybe 2000 méterre, a sziklafal alján épült kis Winteregghütte-hez, amely szállásunkként szolgált. Csak mi laktunk benne, így pillanatok alatt hatalmas bulit kerítettünk. A fáradság elszállt tagjainkból, és mindenkit megfürdettünk a ház előtt található itató vályúkban. Később segédkeztünk az ízletes berni röstli elkészítésében és beburkolásában, végül pedig Holdrióval és játékkal zártuk a napot.

A völgyben már várt ránk a furgon a biciklivel, így reggeli után verőfényes napsütésben meredeken leereszkedtünk, és árnyergeltünk. Nagyon jól megszervezték mindent a svájciak, és bár ezúttal barátaitól kölcsönkért biciklivel tekertünk, mindenkinek jutott megfelelő. A völgyben az eldugott házak között futó bicikliutat használtuk, ami azért néhol olyan meredek volt, hogy sikerült eltépnem az egyik fékem bovdénét. Ebédelni egy hangulatos várrom mellett álltunk meg, de bele kellett húznunk, mert amint megérkeztünk a kijelölt helyre egy nagy sátorhoz, leszakadt az ég. Szerencsére az evés és az azt követő pihenő végére ismét kisütött a nap, így továbbindulhattunk. Aznap várt még ránk egy nagy emelkedő fel Aeschi faluba. A meredeken szétszakadozott a csapat, erőnlét szerint, de a szervezők mindenkire odafigyeltek. A csapat első felével épp hogy felértünk a csúcsra, amikor újabb hatalmas eső következett. Egy órán keresztül annyira esett, hogy a menedéki szolgáló eresz alól egy pillanatra sem tudtunk kimozdulni. Amikor végre lecsendesedett kicsit, a lemaradott srácok is fel tudtak zárkózni, de nem volt más lehetőség, kemény esőben kellett tovább tekernünk a szállást jelentő Interlaken-ig. Mire odaértünk a kempingbe, mindannyian bőrig áztunk, de itt már legalább volt melegvízes zuhany. A csapat jó hangulatára jellemző, hogy megérkezés után minden

más helyett koccintottunk, majd elmentünk még egyet úszni a tóba, ha már egyszer úgyis vizesek vagyunk. Este megint finomakat ettünk, és hajnalig múltunk az időt táncsal, zenével.

A szervezők hagyták, hogy kipihenjük az elázást, és csak később keltettek. Mire megreggeliztünk, az eső is elállt, és ragyogó napsütés váltotta fel a felhőket. Biciklire pattantunk, és elkerekeztünk a környék egyik nevezetességéhez, a St. Beatus barlanghoz. A legenda szerint a 12. században Szent Beatus megölte a barlangban lakó sárkányokat, és elfoglalva helyüket szent életet élt, oktatta a környéken lakókat. Csak amikor felértünk a barlanghoz, és visszanéztünk a tóra láttuk, hogy mennyire gyönyörű helyen járunk: ragyogó türkiz víz, körülötte pedig fantasztikus hegyek. A barlang bejáratához mesébe illő vízesésekkel tarkított út vezetett fel. Odabenn mintegy órák vezetésen vettünk részt, ami alatt körbesétáltunk a barlangban. Láttunk pár szép cseppkővet, de megnyugtató volt, hogy nekünk sokkal szebb barlangjaink vannak. Visszatértünk a kempingbe, majd következett a program nehezebbik része, amelyet csak így aposztrofáltak „heavy uphill biking”. Nos, tényleg az volt. Mintegy 600 méternyi szintet kellett leküzdenünk a biciklivel, az autótúra szerpentinjén egészen Beatenberg faluig. Talán ez volt a túra legnehezebb része, igen keményen kellett győzködni magam, hogy ne szálljak le a kerékpárról, és stoppoljak félúttól. De megérte felkerekedni a világ leghosszabbnak mondott falujába, mert onnan csodálatos kilátás nyílt a két tóra, és a felhők közül előbukkant Svájc három híres hegye, a fenséges Jungfrau, az Eiger és a Mönch. A szállásunk megint csak egy aranyos alpesi hüttében volt, ami csak nekünk szolgált azon az este. A felső szinten szalmán lehetett aludni, míg lenn eszméletlen diszkót csináltunk a hangulatos bárban. Mindenki úgy érezte, megérdemel egy kis kikapcsolódást, és megismerkedtünk a helyiek másik kedves italával a coffeesnaps-szal. Felejthetetlen parti volt, minden szükséges kellekkel, és örült jó érzés volt, amikor felhangzott a hét éve nem hallott kedvenc dalom is a Ska-P-től.

Mivel korábban már úgy belejöttünk, nem maradhatott el egymás fürdetése most sem, így szegény Michael ébredt a zuhany alatt. Többször nem is lustálkodott! Túl egyszerű lett volna csak úgy leszáguldani az előző nap felszenvedett magasságból vissza a tó szintjére, ezért új utakra vittek minket. Természetesen így is száguldottunk, erdőben, autótúton, mezőn, de ismét kellett keményen tekernünk felfele is. Nagyon szép helyeken jártunk, kis hegyi falvak és elhagyott völgyek között. Thun-ban értük el az Aare folyót, ami a következő szakaszt jelentette. Megint csak ott várt már ránk a furgon, így lepakoltunk a biciklikről. Beraktuk őket a teherautóba, és kivettük helyettük a gumicsónakokat. Felpumpáltunk mindent, feltankoltunk sörrel, és már készen is álltunk a folyó meghódítására. Mivel nagyon gyorsan folyik az Aare, nem az evezés jelentette a fő kihívást, hanem a sör megmentése a többiektől, illetve egymás minél alaposabb lefröcskölése. Másfél óra csordogálás után nagy nehezen mindannyiunknak sikerült megállnia egy kis öbölben, amihez egy tisztás tartozott tűzrakó hellyel. Itt szándékoztuk eltölteni az éjszakát, de mivel ez természetvédelmi területen volt, lehetőleg mellőznünk kellett a sátrakat és egyéb kempingelésre utaló eszközöket. Hatalmas tábortüzet raktunk, és isteni finom sült halat készítettünk rajta. Végül elkezdett esni az eső, így kénytelenek voltunk villámgyorsan felállítani a sátrinkat, és bennük aludni. A kényelmetlenségeket elkerülendő másnap hatkor keltünk, és elbontottuk a tábor minden nyomát. Utána még volt jó pár óránk, hogy kipihenjük a korai kelést, és csak 11 körül szálltunk újra vízre. Mindegy két órát csorogtunk lefele a folyón, tovább folytatva a vízcusatát, vagy épp különböző formációkba összekapaszkodva. Mindenki nagyon élvezte a csónakázást annak ellenére, hogy néha bele-bele esett „véletlenül” a kifejezetten hideg vízbe.

Délutánra elértük Bern déli részét, és kikötöttünk a kempingnél. Leeresztettük a hajókat, és tábort vertünk. Ez volt az első hely, ahol két éjszakát is eltöltöttünk. Rögtön nekiálltunk finom főtt ebéd készítésének. Kis pihenés után a srácok kitalálták, hogy ússzunk le a folyón. Kicsit ódzkodtam a hideg víztől, de azért belementem. A 16-17 fokos vízben két kilométert csorogtunk lefelé, miközben egyszer kiszálltunk, és a hídról beugorva folytattuk utunkat. Végül is egészen Bern belvárosáig úsztunk, és a Parlament alatt elterülő strandon másztunk ki a vízből. Nagyon nagy élmény volt. Kis melegedés után gyalog indultunk vissza a táborhelyre. A többiek közben elfoglalták a homokos röpipályát, és megkezdődtek az izgalmas meccsek. Sötétedéskor kezdtünk csak neki az esti grillparti előkészítéséhez a folyóparton. Végül is némi kreativitással egész jó grillrácsot sikerült eszkábálni, és később néhány helyi sráccal együtt vidáman falatoztuk a sok-sok sült húst.

Következő reggel igyekeztünk kipihenni a hét fáradalmait, és sokáig lustálkodtunk. Bőséges reggeli után elindultunk, hogy gyalogosan bejárjuk Bernt. Maga a város eredetileg az Aare u-alakú kanyarulatában lévő dombra épült, így a folyópartról gyönyörű látványt nyújt. Megnéztük a város szimbólumainak számító medvéket is, akik még mindig igen kis helyen senyvednek. Felmásztunk a katedrális tornyába, és felülről is megcsodáltuk a középkori kis utcákat, takaros házakat, majd eláztattuk magunkat a Parlament előtti szökőkútban. Látszik, hogy már évszázadokkal korábban is igen jól éltek, és persze most sincs okuk panaszra. A közös séta után volt még egy kis szabadidőnk, hogy felfedezzük a belváros eldugottabb részeit is. Később megpróbáltuk élvezni egy szabadtéri koncert műsorát, de kiábrándító volt. Visszamentünk a kempingbe, és megkezdtük a felkészülést az esti bulira. Elköltöttük utolsó vacsoránkat, és megköszöntük a szervezőknek a sok munkát, átadtuk ajándékainkat. Már majdnem éjfél volt, amikor visszaindultunk a vízimalom nevű szórakozóhelyre. Igen kellemesen múltattuk az időt, de sajnos a hely hamar bezárt. Szerencsére hazafelé is együtt mentünk, így énekléssel, játékokkal szórakoztattuk magunkat. A srácok még pár szuvenírt is begyűjtöttek egy építkezésről.

Végül eljött az utolsó nap is, és páran már kora reggel elhagyták a tábort. Délelőtt kocsiba ültünk, és visszamentünk Zürichbe. Az úton nem sok ember tartotta nyitva a szemét, legfeljebb a sofőr. Mivel csak este indult a vonatom, még sétálgattunk Zürichben, ajándékokat vettünk, könyveket nézegettünk. A szervezők kitalálták, hogy ha már így itt maradtunk, rögtönöznek még egy utolsó összejevetelt, és Florian-nál fondu partit kerítettek. Rég ettem ilyen finomat! Végző búcsút vettem a csapattól, és kénytelen kelleetlen elindultam hazafelé, csupa eleven élménnyel. Egy dolog vígasztalt: a srácok jó részét hamarosan újra látom biztosan...

T.